

Въ срѣдѣ
пѣрвыѧ седмицы сѣѣхъ постѡвъ,
на повечѣрїи.

Творѣнїе сѣѣгѡ Отца нашего андреѧ крїтскагѡ, ѱѣлїмскагѡ. Творїмъ
же на кїѣждѡ тропѣрь метанїѧ ѿ.

Wielki Kanon Pokajanny św. Andrzeja z Krety
(w środę I tygodnia Wielkiego Postu)

W środę pierwszego tygodnia Wielkiego Postu

Великій канѡнъ. Гласъ 5.

Пѣнь 1.

Ірмосъ, по двѣжды: Помощникъ и покровитель / бысть мнѣ во спсѣніе: / сѣи мой бгъ и прославлю ѿгдѡ: / бгъ ѡтца моего, и вознесѣ ѿгдѡ: / славно бо прославися.

Припѣвъ: Помилуй мѧ, бже, помилуй мѧ.

Ѥ ѿности хртѣ, заповѣди твоѧ престѣпихъ, / всестрѣстнѡ небрегѣи, / оубыиѣмъ прендѡхъ житіе. / тѣмже зовѣ ти спсе: / понѣ на конѣцъ спси мѧ.

Повѣржена мѧ спсе, предъ враты твоѣми, / понѣ на старость не ѡрѣни менѣ во ѧдъ тѣа, / но прежде концѧ, ѡакѡ члвѣколюбецъ, / даждь ми прегрѣшеній ѡставленіе.

Богѧтство мое спсе, и зндрихъ въ блдѣ, / пѣтъ ѣсмь плодѡвъ блгочестивыхъ, / ѧченъ же зовѣ: / ѡче щедрѡтъ, предваривъ / ты мѧ оущедри.

Въ разбойники впадѣи ѧзъ ѣсмь, / помышленьми моѣми, / всѣмъ ѡ нѣхъ оубзвѣхѣ нынѣ, и испѡнихѣ рѧнъ: / но самъ ми предстахъ, / хртѣ спсе ищѣли.

Сщеникъ мѧ предвѣдѣхъ мѣмѡ ѧде, / и левѣтъ вѣда въ лѡтыхъ нага презрѣ: / но и зъ мѣи возсѧвыи исе, / ты предстахъ оущедри мѧ.

Припѣвъ: Прѣнаѧ мѧти маріе, моли бга ѡ насъ.

Прѣнены: Ты ми даждь свѣтозарнѡ блгодѧть / ѡ бжѣственнагѡ свѣше промысленіѧ, / и збѣжѧти стрѣтей ѡмраченіѧ, / и пѣти оущедри, твоегѡ маріе житіѧ, / крѧснаѧ исправлѣніѧ.

Слава, трѣченъ: Прѣшнѧ трѣе, / во ѣдѣницѣ поклонѧемаѧ, / возми брѣмѧ ѡ менѣ тѧжкое грѣхѡвное, / и ѡакѡ блгодѣробна / даждь ми слѣзы оумнленіѧ.

И нынѣ, бгородиченъ: Бже, надежде и предстѧтельство тебе поущихъ, / возми брѣмѧ ѡ менѣ тѧжкое грѣхѡвное, / и ѡакѡ влѣца чѣтаѧ, / кѧющаѧ прѣими мѧ.

**Wielki Kanon. Ton 6.
PIEŚŃ I**

Irmos: *Obróncą był mym i siłą, moim ocaleniem. On Bogiem moim jest, i uwielbiać będę Go, Boga ojca mego, będę wywyższać Go, wspaniałe moc okazał swą.*

Przyśpiew: *Zmiłuj się o Boże, Boże mój*

Przykazania Twe od młodości naruszałem, Zbawco, poddałem się wszelkim namiętnościom, kroczyłem przez życie w pustce i beznadziei, dlatego też wzywam ku Tobie: ocal mnie choć u kresu żywota mego!

Porzuconego przed bramami Twymi, Zbawco, choć w starości nie strącaj mnie, bezużytecznego, do Otchłani, ale jako Miłujący człowieka jeszcze przed śmiercią daruj mi odpuszczenie grzechów.

Bogactwo swoje w nierządzie roztrwoiłem, Zbawco, nie wydałem owoców pobożności, czuję przeto głód i wołam: miłosierny Ojcze, pośpiesz mi na spotkanie i ulituj się nade mną!

Myśli moje napadły na mnie jak złoczyńcy, cały poraniony jestem i obolały, ale Ty sam, Chryste Zbawco, przyjdź i ulecz mnie.

Kapłan ujrzawszy mnie, przeszedł obok, a lewita, widząc mnie w nieszczęściu i nagiego, wzgardził mną; ale Ty, Jezusie, który z Marii zajaśniałeś, przyjdź i ulituj się nade mną.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami

Daruj mi, Mario, świetlistą łaskę Bożej Opatrzności, bym uniknął zamroczenia namiętnościami i żarliwie opiewał Twego życia wspaniałe nawrócenie.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco nadprzyrodzona, czczona w jedności, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemie i jako Miłosierna daj mi łzy serdecznej skruchy.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Bogarodzico, nadziejo i obrońco Tobie śpiewających, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemie i jako Władczyni czysta przyjmij mnie, skruszonego.

Пѣснь ѿ.

Ірмѡѡ: Вонмѣ нѣо, ѡ возглаголю, / ѡ воспѡ хрѣта, / ѡ дѣи плѣтѣю
пришедшаго.

Поползѡхъ ѣкѡ дѣдѡ блѡднѡ, ѡ ѡсквернихъ: / но ѡмыѡ ѡ менѣ
спсе, слезамн.

Нѡ слѣзѡ, ннжѣ покаѡнѣ ѡмамѡ, ннжѣ ѡмниленѣ: / сѡмѡ мнѣ сѡ
спсе, / ѣкѡ бгѡ дѡрѡ.

Погубѣхъ первоустроеннѡ добрѡтѡ / ѡ блѡгѡспсе моѡ, / ѡ нынѣ лежѡ
нагѡ, ѡ стыжѡхъ.

Дверѣ твоѡ не затвори мнѣ тогда, / гдѣ, гдѣ: / но ѡверзи мнѣ сѡ
/ кѡнѡмѡхъ тебѣ.

Внѡшнѣ воздыхѡнѣ дѡшнѣ моѡ, / ѡ ѡчѣю моѡю прѣмнѣ кѡплѡ спсе,
/ ѡ спси мѡ.

Члѣвѡколюбче хотѡи всѣмѡ спсѣтихъ, / ты воззовѣ мѡ, / ѡ прѣмнѣ
ѣкѡ блѡгѡ кѡнѡцагохъ.

Прпѣвѡ: Пресѣла бѣе, спси насѡ.

Бгѡродиченѡ: Пресѣла бѣе дѣо, / ѣдина всепѣта, / молнѣ
прнѣжнѡ, во ѣже спсѣтихъ насѡ.

Ірмѡѡ: Вѣдѣте вѣдѣте, ѣкѡ ѡзѡ ѣсѣмѡ бгѡ: / мѡннѡ ѡдождѣвѣнѡ, /
ѡ бѡдѡ нѡ кѡмене нѡсточѣвѣнѡ / дрѣвле въ пѡстынѣнѡ людѣмѡ моѡмѡ /
деснѣцею ѣдинѡю, ѡ крѣпѡстѣю моѡю.

Вѣдѣте вѣдѣте, ѣкѡ ѡзѡ ѣсѣмѡ бгѡ: / внѡшѡнѡ дѡшѣ моѡ гдѡ
вѡпѣющѡ, / ѡ ѡудалихъ прѣжнѡгѡ грѣхѡ, / ѡ бѡихъ ѣкѡ неѡмытнѡгѡ, /
ѡ ѣкѡ сдѡиѡ ѡ бгѡ.

Кѡмѡ ѡѡподобѣлахъ ѣнѣ многѡгрѣшнѡмѡ дѡшѣ, / тѡкмѡ прѣвомѡ
кѡнѡ, ѡ ламѣхѡ ѡномѡ, / каменѡвѡвшѡмѡ тѣло слѡдѣнѣствѡ, / ѡ
ѡбѣвшѡмѡ ѡмѡ безѡловѣснѡмѡ стрѣмлѣнѣмнѡ.

PIEŚŃ II

Irmos: *Słuchaj, niebo, głosu mego – sławić będę Chrystusa, z Dziewicy w ciele zrodzonego.*

Upadłem rozpustnie jak Dawid i skałałem się, ale obmyj i mnie, Zbawco, łzami.

Nie mam ani łez, ani pokajania, ani skruchy serca; lecz Ty, Boże mój i Zbawco, zechciej mi je darować.

Zatraciłem moje pierwotne piękno i chwałę, przeto leżę teraz nagi i wstydem płonę.

Wrót Twoich nie zamykaj przede mną, Panie, lecz otwórz mi je teraz, przynoszącemu Ci pokajanie.

Zważ na westchnienia mej duszy, Zbawco, i krople z mych oczu przyjmij i zbaw mnie.

Panie miłujący człowieka, który pragniesz zbawienia wszystkich, w swej dobroci wezwij i przyjmij mnie, przychodzącego w pokajaniu.

Najświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Przeczysta Bogarodzico, jedyna przez wszystkich wielbiona, módl się gorliwie, abyśmy dostąpili zbawienia.

Inny irmos: *Patrzcie, zobaczcie, oto ja jestem Bogiem, mannę zesłałem i ze skał wód potoki wytoczyłem niegdyś w pustyni ludziom swym, prawicą i wolą swą, i boską swoją wszechmocą.*

Patrzcie, poznajcie – oto ja jestem Bogiem! Usłuchaj Pana, który woła do ciebie, i porzuć, duszo moja, dotychczasowy grzech, i ulękniij się Go, jako Nieprzekupnego Sędziego i Boga.

Do kogóż upodobiłaś się, grzeszna duszo, jak nie do Kaina i Lamecha, pierwszych zabójców, ciało zabijając występkami, a umysł niedorzecznymi dążeniami?

Всѧ прѣжде зако́на претѣкши, ѿ дѡшѣ! / снѣдѣ не оуподо́блѧса єсѣ, /
/ ни єнѡѡа подража́ла єсѣ, / ни єнѡ́ха преложѣнїемъ, ни нѡа: / но
ѡбнѧла єсѣ оубо́га прѡведныхъ жнзѣни.

Ѧдѣна ѡвѣрзла єсѣ хлѣбѣ гнѣва, / бѣа твоегѡ, дѡшѣ моѡ, /
и потопѣла єсѣ всѡ, ѡкоже зѣмлю плѡть, и дѣлѣнїа и жнтьѣ, /
и пребыла єсѣ вѣѣ спсѣтельнагѡ ковчѣга.

Прпѣвз: Прпѣнаа мѡти марїе, моли бѣа ѡ насъ.

Прпѣныа: Всѣмъ оусѣрдїемъ и любѡвїю / прптекла єсѣ хрѣтѣ, /
пѣрвыи грѣхѡ пѡть ѡвращши, / и въ пѡсты́нахъ непроходѣмыхъ
пнтѡющнса, / и тогѡ чнстѣ совершающн бжѣствѣнныа заповѣди.

Слава, трѣченъ: Безначѡльнаа, несоздѡннаа трѣце, / нероздѣльнаа
єдѣнннцѣ, / кающаса мѡ прѣмнѣ, / согрѣшнѣша спсѣ, / твоѣ єсмь
создѡнїѣ, не прѣзри: / но пощадѣ и нзбавѣ / ѡгненнагѡ мѡ ѡсѡждѣнїа.

И нынѣ, бѣгороднченъ: Прѣчѣтаа вѣчѣце, бѣгородѣтельннцѣ, / надѣждо
къ тебѣ прптекающнхъ, / и прпстѡннцѣ сѡщнхъ въ вѣри, / мѡтнѣваго и
создѡтѣла и сѣа твоегѡ / оумнѡстнѣи и мнѣ / мѡтѣамн твоѡмн.

Пѣснь ѣ.

Ірмѡсъ: Оутѣрдѣ гдѣ, на ка́мени заповѣдей твоѡхъ / поде́нгшѣеа
сѣрдѣце моѣ, / ѡакѡ єдѣнъ сѣхъ єсѣ, и гдѣ.

Бл҃гословѣнїа сѣмова не наслѣдовала єсѣ дѡшѣ ѡка́ннаа: / ни
простра́нное ѡдержѡнїѣ, / ѡкоже ѡфѣдъ нмѣла єсѣ на землѣ
ѡстѡвлѣнїа.

Ѧ землѣ харрѡнъ, / нзбѣдѣ ѡ грѣхѡ дѡшѣ моѡ, / градѣ въ зѣмлю
точѡщѡ прпсножнѡчѣное неплѣнїѣ, / єже ѡвраѡмъ наслѣдствова.

Ѧвраѡма слѡшала єсѣ дѡшѣ моѡ, / дрѣвле ѡстѡвѣла зѣмлю
ѡтѣчѣства, / и бѣвша прпшѣльца, / сѣгѡ пронзѡлѣнїю подражѡи.

Wspominając wszystkich, którzy żyli przed Prawem, nie upodobiłaś się do Seta, do jego syna Enosza, ani do Henocha, który był wzięty do nieba, ani też do Noego – nie naśladowałaś, duszo moja, życia sprawiedliwych.

Ty sama, duszo moja, otworzyłaś upusty gniewu swego Boga i jak ziemię zatopiłaś wszystko – ciało, uczynki i życie, i okazałaś się poza zbawczą arką.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami

Odrzuciwszy poprzednią drogę grzechu, z całą gorliwością i miłością przypadłaś do Chrystusa i na pustkowiach nieprzebytych zamieszkałaś, sumiennie wypełniając Jego Boskie przykazania.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Niemająca początku, niestworzona Trójco, nierozdzielna Jedności! Przyjmij mnie kajającego się, zbaw grzesznego, Twoim bowiem jestem stworzeniem – nie wzgardź mną, lecz oszczędź i wybaw od ognistego wyroku.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przeczysta Władczyni, Boga Rodzicielko, nadziejo uciekających się do Ciebie i zaciszna przystani pośród burzy, swymi modlitwami wybłagaj dla mnie łaskę Miłosiernego – Stwórcy i Syna Twego.

PIEŚŃ III

Irmos: Umocnij Panie, na opoce przykazań swoich wahające się serce moje, boś Ty jeden święty i jedyny Pan.

Nie odziedziczyłaś, nieszczęsna duszo, błogosławieństwa Sema, nie otrzymałaś rozległych pól jak Jafet – nie dostąpiłaś na ziemi odpuszczenia grzechów.

Porzuć, duszo moja, grzech niczym ziemię Haran, podążaj do krainy, w której tryska źródło wody żywej – dziedzictwa Abrahama.

Słyszałaś, duszo moja, o Abrahamie, który porzucił niegdyś ziemię ojców i stał się wędrowcem; naśladowuj jego zdecydowanie.

Оу́ дѣла мамврі́йскагѡ / оу́чре́днѣхъ па́трїа́рхъ а́гглы, / насле́дствова
по ста́рости / ѡбѣ́тованїа́ лѡвї́тѣхъ.

Іса́ака ѡка́аннаа дѡшѣ моа́, / разѡмѣ́вши но́вѡю же́ртвѡ, / та́йнѡ
всесо́жженнѡю гдѣн, / подража́й ѣ́гѡ прои́зволѣнію.

Ісма́ила слы́шала ѣ́сн, тре́звѣа дѡшѣ моа́, / нзгн́ана ѣ́акѡ
раба́нино ѡро́жденїе, / вѣ́ждь, да не ка́кѡ подо́бно что́ / постра́ждеш
ласко́е́рдствѡ́ущи.

Припѣ́вхъ: Прѣ́бнаа ма́ти ма́ріе, моли́ бѣа ѡ́ насъ.

Ма́рин: Соде́ржѣмь ѣ́смь вѣ́рю, ѡ́ тре́волне́нїемъ согрѣ́шенїй, / но
сама́ ма́ ма́ти ны́нѣ спѣ́н, / ѡ́ кѡ́ прїста́нницѡ́ бже́ствѣннагѡ по́каанїа
возве́дн.

Припѣ́вхъ: Прѣ́бнаа ма́ти ма́ріе, моли́ бѣа ѡ́ насъ.

Ма́рин: Ра́бское моле́нїе ѡ́ ны́нѣ прѣ́бнаа / прїне́сши ко
блго́у́тробе́нѣй мѣ́твами твои́ми вѣ́тѣ, / ѡ́ве́рзи мнѣ́ бже́ствѣ́нныа
вхо́ды.

Сла́ва, трѣ́ченъ: Трѣ́це про́стаа, неосза́ннаа, / безнача́льное
ѣ́стество, / въ трѣ́цѣ пѣ́вѣмаа ѡ́постáсеи, / спѣ́н ны вѣ́рою
покланя́ющыа́а / держа́вѣ твоѣ́й.

И ны́нѣ, бѣ́городнченъ: Ѣ́ ѡ́ца́ безлѣ́тна сѣ́а, / въ лѣ́то
бѣ́городнѣ́льнице / нене́кдеомѡ́жнѡ родна́а ѣ́сн, / стра́нное чѡ́до, /
пребыв́ши дѣ́а до́лци.

Пѣ́снь д̑.

Ірмо́схъ: Оу́слы́ша прѣ́рокъ прїше́ствїе́ твоѡ́ гдѣн, ѡ́ оубо́а́а, / ѣ́акѡ
хо́щешн ѡ́ дѣ́ы роди́тиса, / ѡ́ чело́вѣ́кѡмъ гвѣ́нѣтиса, ѡ́ глаго́лаше: /
оу́слы́шахъ слѡ́хъ твоѡ́, ѡ́ оубо́а́хъ, / сла́ва сѣ́лѣ́ твоѡ́й гдѣн.

**Тѣ́ло ѡ́скверни́а, дѡ́хъ ѡ́кал́аа, / вѣ́сь ѡ́стрѡ́пнѣа: / но ѣ́акѡ
вра́чь хрѣ́тѣ, / ѡ́боа́ по́каанїемъ мои́мъ оубра́чѡн, / ѡ́мы́н, ѡ́чи́сти, /
пока́жнѣ́ спѣ́е моѡ́, / па́че сѣ́лѣ́а чи́стѣ́нша.**

Ugościwszy aniołów pod dębem w Mamre, patriarcha zdobył na starość obietnicę.

Widząc w Izaaku, nieszczęsna duszo moja, nową ofiarę, mistycznie przyniesioną Panu, naśladowaj jego zdecydowanie.

Słyszałaś, duszo moja, o Izmaelu wypędzonym jako potomku niewolnicy; bądź zatem czujna i bacz, abyś zniewolona lubieżnością nie doświadczyła jego losu.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami

Porywa mnie sztorm i nawałnica grzechów, ale ratuj mnie teraz, o Matko, i wprowadź do cichej przystani Bożego pokajania.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami

Pokorną modlitwą zjednując miłosierdzie Bogarodzicy, również i dziś, o Czcigodna, otwórz mi drzwi Bożej łaski.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco Prosta, niestworzona, Istoto bez początku, w Trójcy Osób wielbiona, zbaw nas, z wiarą oddających cześć Twej potędze.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przedwiecznego Syna z Ojca [zrodzonego] w ziemskim czasie urodziłaś, Bogarodzico, bez męża udziału; przedziwny to cud – karmisz piersią, pozostając Dziewicą.

PIEŚŃ IV

Irmos: *O przyjściu Twym prorok wieść usłyszał, Panie i wielce zatrwożył się, że Ty sam przyjdiesz na świat z Dziewicy i ludziom w ciele objawisz się, i zawołał: „Słyszałem Twą wieść i uląłem się”, chwała mocy Twojej, Panie!*

Cały pokryłem się wrzodami – ciało skalałem, ducha zbezcześciłem; lecz Ty, Chryste, jako lekarz, pokajaniem moim ulecz je, obmyj, oczyść i okaż, Zbawco mój, bielszymi od śniegu.

Тѣло твоѡ ѡ крѡвь распинаемый ѡ вѣхъ / положиа ѡ слове: / тѣло оубо, да ма ѡбновиши: / крѡвь, да ѡмыиши ма: / дѡхъ же предаа ѡ, / да ма приведеши хрѣте, / твоемѡ родителю.

Содѣлаа ѡ спсѣнїе / поредѣ земли щедре, / да спсѣмса. / волю на дрѣвѣ распалаа ѡ. / едемъ затворенный ѡверзеа, / горнаа ѡ дольнаа тварь, / ѡзыцы вси спсѣни / покланяютса тебѣ.

Да едетъ мѡ кѡпѣль, / крѡвь ѡзъ рееръ твоихъ, / вкѡпѣ ѡ пнтїе, / источившее водѡ ѡставленїа, / да ѡбоудѡ ѡчищаюса, / помазѡмса ѡ пїа: / ѡкѡ помазанїе ѡ пнтїе слове, / животѡчнаа твоѡ словеса.

Чашѡ црковъ стажа, / ребра твоѡ живонѡчнаа, / ѡзъ нїхъже сѡзѡбса намъ источнѡ токн, / ѡставленїа ѡ рѡзѡма, / во ѡбразъ дрѣвнагѡ ѡ новагѡ / двоихъ вкѡпѣ заветѡвѡ, спсе насъ.

Насъ ѡмъ чертога, / насъ ѡмъ ѡ брака, кѡпнѡ ѡ вечерн: / свѣтїльникъ оугае, ѡкѡ беззельный, / чертогъ заключеа мнѣ спашѡ, / вечера спсѣдеа: / азъ же по рѡкѡ ѡ нѡгѡ свѡзанъ, / вѡнъ ннзверженъ ѡмъ.

Слава, трїченъ: Нераздѣльное сѡществомъ, / неслїтное лїцы, / бѡслобляю тѡ, трїческое едїно бжествѡ, / ѡкѡ еднѡцрїтвенное ѡ сопрїтѡльное, / вѡпїю ти пѣснь великѡю, / въ вѡшнихъ трегѡвѡ пѣснослобнмѡю.

И нынѣ, бѡгородиченъ: И раждаеши, ѡ дѣвствѡеши, / ѡ пребываеши ѡбоудѡ сѡществомъ дѡ, / рождѣнса ѡбновляетъ закѡны сѡщества, / оутрѡба же раждаетъ нераждающаа. / бѡ ндѣже хѡщетъ, побѣждаетса сѡщества чїнъ, / творїтъ бо, елика хѡщетъ.

Ciało swoje i Krew za wszystkich ofiarowałeś, ukrzyżowane Słowo: Ciało, aby mnie odnowić, Krew, by mnie obmyć, ducha zaś oddałeś, Chryste, aby mnie doprowadzić do swego Ojca.

Pośród ziemi dokonałeś zbawienia, Miłosierny, abyśmy dostąpili zbawienia. Z własnej woli dałeś się przybić do krzyża; otwiera się zamknięty Raj, a niebiańskie i ziemskie istoty, wszystkie ludy zbawione pokłon Ci oddają.

Krew i woda odpuszczenia grzechów płynące z Twego boku niechaj omyją me skalenie i ugaszą pragnienie oczyszczenia; omywam się bowiem, o Słowo, Twą wodą życia i piję zarazem życiodajne Twe słowa.

Niczym kielich, Zbawco nasz, Cerkiew przyjęła Twój życiodajny bok, z którego wypłynęły dla nas dwa źródła – przebaczenia grzechów i duchowej mądrości, na podobieństwo Starego i Nowego Testamentu.

Lampa bez oliwy zgasła, komnatę weselną zamknięto, gdy spałem – pozbawiony jestem komnaty, pozbawiony wesela i wieczerzy, ucztą dobiegła końca, ja zaś z rękami i nogami związanymi zostałem precz wyrzucony.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Jako nierozdzielne w Istocie, niezlane w Osobach, poznaję Cię, Troiście Jedyne Bóstwo, jako jedynowładcze i współpanujące – wznosząc Ci pieśń wielką, na wysokościach po trzykroć śpiewaną.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

I rodzisz, i zachowujesz dziewictwo, i według natury pozostajesz w obu wypadkach Dziewicą. Zrodzony przez Ciebie odnawia prawa natury, łono rodzi pozostając dziewiczym, bo gdy Bóg zechce, zwyciężony zostaje porządek natury, On bowiem czyni to, co zechce.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ: Ѽ ноцѣн ѡттрениюща, / члвѣколюбче, просвѣти молюса, /
и настаби и мене на повелѣніа твоа: / и нази ма спсе, / творити
волю твою.

Іакъ тѣжкіи нравоу, / фараѡнѣ горькомѣ быхъ вѣко, / іанни, и
іамври, дѡшею и тѣломъ, / и погрѣженъ оумомъ: но помози ми.

Каломъ смѣсѣса ѡкаанныи оумомъ, / ѡмыи ма вѣко, банию
моихъ слезъ, / молю тѣ, плоти моеѣ ѡдеждѣ / ѡбѣлихъ іакъ снѣгъ.

Иже испытаю моѣ дѣла спсе, / всакого челоуѣка превозшедша
грѣхѡми себѣ зрю, / іакъ раздѣломъ мудрствѡи согрѣшихъ, / не
невѣдѣнемъ.

Поцѣди поцѣди гди, создание твоѣ, / согрѣшихъ, ѡслаби ми, /
іакъ съсуществомъ чтии сѡи сѣи, / и нѣхъ развѣ тебе /
никтоже сѣтъ кромѣ искверны.

Менѣ радн бѣи сѡи, / вообразилса сѣи въ ма, / показѡхъ сѣи
чѡдеѡ, ищелѡхъ проказѣнныа, / и разслабленнаго стѡгнѡхъ, /
кровооточивыа токъ ѡставилъ сѣи спсе, / прикосновеніемъ ризъ.

Припѣвъ: Прѣбѡа мѣти маріе, молѣ бѣа ѡ насъ.

Прѣбѡа: Стрѣи іорданскѣа прешѣдши, / ѡбрѣла сѣи покой
безболѣзненный, / плоти сласти ижебѣжавши, / сѣаже и насъ иже ми /
твоѡми мѣтвами прѣбѡа.

Слава, трѣченъ: Тѣ трѣе славыи, сѣиного бѣа, / сѣа, сѣа, сѣа сѣи
/ ѡче, сѣе, и дѣе, / прѣстѡе сѣиство, / сѣинице прѣсиѡ покланѣмаа.

И нынѣ, бѣгородиченъ: Иже тебе ѡблечѣса въ моѣ смѣшеніе, /
нетлѣннаа безмѣжнаа мѣти дѣо, / бѣа создѡвыи вѣки, / и соединѣ
себѣ челоуѣческое сѣиство.

PIEŚŃ V

Irmos: *Na nocnej modlitwie trwam, Miłujący nas Boże, oświeć mnie, błagam i ku nakazom Twym pragnienia skieruj me, i naucz mnie, Zbawicielu, wypełniać wolę Twą.*

Przez swoją butę stałem się doradcą dla swej duszy i ciała niczym Jannes i Jambres dla okrutnego faraona, więc wody potopiły i mój umysł – Panie, przyjdź mi z pomocą!

Umysł skałałem nieczystością, o ja, nieszczęsny, ale błagam Cię, Panie, obmyj mnie w kąpieli mych łez i wybiel jak śnieg szatę ciała mego.

Gdy badam swe uczynki, Zbawco, widzę siebie jako najgorszego ze wszystkich, nie z niewiedzy bowiem grzeszyłem, lecz czynów swych byłem świadom.

Oszczędź, Panie, oszczędź swe stworzenie; zgrzeszyłem, wybaczone mi, bowiem jedynie Ty jesteś czysty z natury i prócz Ciebie nikt inny nie jest wolny od grzechu.

Bogiem jesteś, ale ze względu na mnie przyjąłeś mój obraz; dokonałeś cudów – trędowatych uzdrawiałeś, paralityka umocniłeś, krwotok niewieście zatrzymałeś dotknięciem Twych szat, Zbawco.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami

Przeszłaś wody Jordanu i odnalazłaś ukojenie, porzuciwszy rozkosze ciała, od których i nas wybaw modlitwami swymi, o Czcigodna!

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ciebie, Trójco, wysławiamy, jedyne Boga: Święty, Święty, Święty jesteś Ojcze, Synu i Duchu, Istoto prosta, Jedności zawsze wywyższana.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

W Tobie, nieskalana, nieznająca męża Matko Dziewico, Bóg, Twórca wieków przyodziął się w moje ciało i zjednoczył ze sobą ludzką naturę.

Пѣснь 5.

Ірмосъ: Возопѣхъ всѣмъ вѣдцемъ моимъ / къ щедрымъ бгѣмъ, / и оуслы́ша мѧ ѿ а́а пренеподобнаго, / и возведѣ ѿ тлѣ животоу мою.

Востани и поборо, / ѿкѡ инѣше а́малѣка, плоти́кѣа стрѣсти, / и гавани́ты, лѣстныа помы́слы / при́сно побѣжда́ющѣ.

Пренди́ вре́мене текѣ́щее ѣстество́, / ѿкѡ прѣ́же ковчѣ́гъ, / и земли́ о́ныа е́ди во ѡ́держаніи ѡбѣ́тованіа дѡше́, / бгѣ́ повелѣ́аетъ.

ѿкѡ спѣсѡ ѣ́и петра́ возопѣ́ша, / спѣи, предвари́въ мѧ спсе́, / ѡ свѣ́рѣ нзбави́, протѣ́ръ твою́ рѣ́кѣ, / и возведи́ нзъ глѣбны́ грѣхóвыа.

Приста́нище тѣ́а вѣ́мъ оутѣ́шное, / вѣ́ко, вѣ́ко хрѣ́те: / но ѡ́ незаходѣ́мыхъ глѣ́бнъ грѣ́хѣ, и ѡ́чѣ́аніа / мѧ предвари́въ нзбави́.

Сла́ва, трѣ́ченъ: Трѣ́ца ѣ́мъ прѡ́ста, нераздѣ́льна, / раздѣ́льна ли́чнѣ, / и ѣ́динѣца ѣ́мъ ѣстество́мъ соединѣ́на, / о́цъ глаго́летъ и сѣ́и и бж́е́ственный дх́ъ.

И ны́нѣ, бгѡро́диченъ: Оутрѡ́ба твоѧ́ бга́ на́мъ родѣ́, / коображе́на по на́мъ: / ѣ́гоже ѿкѡ́ создате́ла всѣ́хъ, молѣ́е, / да мл́твами твои́ми ѡ́правди́мса.

Та́же, Гдѣ́и поми́луй, трѣ́жды. Сла́ва, и ны́нѣ:

Конда́къ, гла́съ 5:

Дѡше́ моѧ́, дѡше́ моѧ́, / востани́, что́ спѣши́; / конѣ́цъ при́ближа́етсѣ, / и ѿ́машѣи смѣ́титсѣ: / воспра́ни о́убо, / да пощади́тъ тѣ́а хрѣ́тоу бгѣ́, / вездѣ́ бы́и, и всѧ́ исполна́и.

PIEŚŃ VI

Irmos: Zakrzyknąłem całym sercem swym ku Dobremu Bogu i usłyszał mnie z głębin otchłani, i odnowił upadłe życie me.

Powstań i pokonaj żądze cielesne, jak niegdyś Jozue Amalekitę, i jak on Gabaonitów, zwyciężaj nieustannie oszukańcze myśli.

Bóg nakazuje ci, duszo, abyś przekroczyła rzekę upływającego czasu i jak niegdyś arka, wkrocz i zawładnij Ziemią Obiecaną.

Jak niegdyś uratowałeś Piotra, Zbawco, wybaw od bestii i mnie, wzywającego ku Tobie: podaj mi swą rękę i wyciągnij z otchłani grzechu.

Wiem, że przystanią spokojną jesteś, Chryste Panie, pośpiesz wybawić mnie od niezmierzonych głębin grzechu i rozpacz.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójcą jestem prostą, niepodzielną, podzielną w Osobach i Jednością jedną istotą zjednoczoną, głosi Ojciec, Syn i Boży Duch.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Łono Twoje zrodziło nam Boga, który przyjął nasze ciało. Jego, jako Stwórcę wszystkiego, błagaj, Bogarodzico, abyśmy dzięki Twym modlitwom zostali usprawiedliwieni.

Kyrie elejson (***trzy razy***). Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, i teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Kondakion, ton 6

Duszo ma, duszo ma, powstań, czemu śpisz? Nadchodzi kres i trwoga cię ogarnie, czuwaj więc, aby oszczędził cię Chrystus – Bóg, wszechobecny i wszystko wypełniający.

Пѣснь 3.

Ірмѡсѣ: Согрѣшѣхомъ, беззакѡннахомъ, / непра́вдовахомъ предъ тобоу, / ни́же соблюдо́хомъ, ни́же сотвори́хомъ, / ꙗ́коже заповѣдалъ єси́ намъ: / но не преда́ждь насъ до конца, Ѿтцѣвъ бже.

Манасіеѡ собралъ єси́ согрѣшѣніа ѡзволѣніемъ, / посты́вльши ꙗ́ко мѣрзостѣи стѣсти, / ѡ ѡмно́живши дѡшѣ негодова́ніе: / но тогѡ пока́нію ревнѡущи те́плѣ, / ста́жнѡ ѡуми́леніе.

Аха́евымъ поревновѡла єси́ / скверна́мъ, дѡшѣ моа́, ѡубы́ мнѣ, / была́ єси́ плотскѣхъ сквернъ пребыва́ице, / ѡ со́здъ срамленъ стѣстѣй: / но ѡзъ глѡбны́ твоеа́ воздохни́, / ѡ глаго́ли бгѡ грѣхѣ твоа́.

Заключѣсѡ тебѣ́ нѡ дѡшѣ, / ѡ гла́дъ бжѣи́ пости́же тѡ: / єгда́ нліи́ де́вѣтани́на ꙗ́коже а́хаѣвъ, / не покорѣсѡ словесѣ́мъ ѡногдѡ: / но сара́фдѣи ѡподобѣсѡ, / напнѣи́ прѣро́чѡ дѡшѡ.

Попалѣ нліа ѡногдѡ двѡци́ / пѡтъде́сѡтъ ѡзабѣ́нныхъ, / єгда́ стѡдныа проро́ки погѡбѣ, / во ѡблчѣ́ніе а́хаѣво: / но бѣ́гаи подража́ніа двою́ дѡшѣ, / ѡ ѡкрѣ́плѣи́сѡ.

Сла́ва, трѣ́ченъ: Трѣ́це прѡ́стѡа, неразда́тельнаа, / є́диноѡщѣннаа, ѡ є́стествоѡ є́дино, / свѣ́тоѡе ѡ свѣ́тъ, ѡ сѣ́а трѣ́: ѡ є́дино сѣ́о / по́етсѡ бгѡ трѣ́ца. / но во́спѡи, прогла́ви жи́вѡтъ ѡ живѡты́, дѡшѣ / всѣ́хъ бга.

И ны́нѣ, бгѡро́диченъ: По́емъ тѡ, бгѡслова́мъ тѡ, / покланѣ́емсѡ тѣ бгѡро́дичѣннице: / ꙗ́ко неразда́льныа трѣ́цы, / породнѡла єси́ є́динаго хрѣ́та бга, / ѡ сама́ ѡвѣ́рзла єси́ намъ / ѡщѡ́ымъ на земли́ нѣнаа́.

PIEŚŃ VII

Irmos: *Panie, Boże nasz, popełniliśmy grzech i niegodziwość wobec Ciebie: Twe Prawo zapomniane, Twe słowa odrzucone, choć przykazałeś niegdyś nam ich strzec, lecz za to Ty nie porzucaj nas, ojców Boże.*

Ochoczo zgromadziłaś, duszo, bezbożności Manasses; żądze uczyniłaś bożkami i pomnożyłaś obrzydliwość, ale naśladowując gorąco jego pokajanie doświadczaj głębokiej skruchy.

Biada mi, duszo moja, naśladowałaś bowiem obrzydliwości Achaba; okazałaś się siedliskiem cielesnych pożądliwości i pełnym żądz naczyniem haniebnym, lecz z głębi swej westchnij i wyjaw Bogu swe grzechy.

Niebo zamknęło się dla ciebie, duszo, i głód Boży cię dosięgnął, jak niegdyś Achaba, gdy nie usłuchał słów Eliasza; ty jednak, niczym wdowa z Sarepty, nasyc duszę proroka.

Dla napiętnowania Achaba dwakroć po pięćdziesiąt sług Izebel spalił niegdyś Elias, gdy niszczył obrzydliwość jej proroków; ty zaś, duszo, nie naśladow [bezbożności] ich obojga i umacniaj się.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco prosta, nierozdzielna, współistotna i jedna naturo, Światłości i Światłość, Święte trzy i jedna Święta – tak w pieśniach wysławiany jest Bóg Trójca; zaśpiewaj więc i ty, duszo, wysławiaj Życie i Życia, Boga wszystkich.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Śpiewamy Ci, błogosławimy Cię, Ciebie wielbimy Bogarodzico, zrodziłaś bowiem jedną z Osób niepodzielnej Trójcy, Chrystusa Boga, przez co nam, żyjącym na ziemi, otworzyłaś przybytki Niebios.

Пѣснь ѱ.

Ірмосъ: Ёгѡже вѡннства нѣнаа славаѣтъ, / ѡ трепещѣтъ херѡбѣмъ
ѡ серафѣмъ, / всако дыханїе ѡ тѡварь, / пойте, бл҃гословѣте /
ѡ превозносите во вса вѣки.

Правосѣде спсе помнѣши, / ѡ избави мѧ ѡгна, ѡ преценѣи, / еже
имамъ на сѣдѣ праведнѡ претерпѣти: / ѡслаби мѧ прежде конца, /
добрѡдѣтелию ѡ покаѣнїемъ.

Ѣкѡ разбѡйникъ вопїю ти: помнѣи мѧ. / Ѣкѡ пѣтрѡ плачѣ горѣѣ:
/ ѡслаби мѧ спсе. зовѣи Ѣкѡ мытарь: / слезю Ѣкѡ бл҃жнїца. / прїими
моѣ рыданїе, / Ѣкоже иногда хананѣнно.

Гноѣнїе, спсе, ѡщѣли / смнренныа моеа души: ѡднѣ врачѣ, /
пластырь мнѣ наложи, ѡ слѣи ѡ вїно, дѣла покаѣнїа, / ѡумнѣнїе со
слезамъ.

Хананѣю ѡ ѡзъ подражаа, / помнѣши мѧ, вопїю, спсе дѣдовъ: /
касаюса краа рїзы, Ѣкѡ кровоточїваа: / плачѣ, Ѣкѡ марїа ѡ марїа
надъ лѣзаремъ.

Слава, трїенъ: Безначальне ѡче, спсе собесначальне, / ѡутѣшителю
бл҃гїи, дшѣ правый: / слова бж҃їа родителю, / ѡца безначальна слова, /
дшѣ живый ѡ знѣждѣи, / трїце ѡднїице помнѣши мѧ.

Ѣ нынѣ, бг҃ородицѣ: Ѣкѡ ѡ ѡроценїа червленїцы прѣчїтаа, /
ѡумнаа багрянїца ѡмманѣлеа, / внѣтрѣ во чрѣвѣ твоѣмъ плѡтъ
исткаса, / тѣмже бж҃ѣ / воистиннѣ тѧ почитаемъ.

Пѣснь ѱ.

Ірмосъ: Безсѣменнагѡ зачатїа ржѣтѡ неказанное, / мѣре
безмѣжныа нетлѣненъ плѡдъ: / бж҃їе бо рождѣнїе ѡбновляѣтъ
с҃стество. / тѣмже тѧ вѣи роднѣ, Ѣкѡ бг҃оневѣстнѡ мѣрь, /
правослабнѡ величаемъ.

PIEŚŃ VIII

Irmos: *Zastępy Niebios głoszą Jego chwałę, w strachu drżą przed Nim cherubini i serafini, wszystko co żyje, wszelki duch niech śpiewa, błogosławi i wywyższa Pana po wsze czasy.*

Sędzio Sprawiedliwy, Zbawco, zmiłuj się i wybaw mnie od wyroku ognia i kary, na które sprawiedliwie zasłużyłem; zważ na mą cnotę i pokajanie, i przebac przed końcem dni moich.

Jak łotr wołam do Ciebie: wspomnij o mnie, Panie, i jak Piotr gorzko płacę: wybac mi, Zbawco. Wołam do Ciebie jak celnik i wylewam łzy jak nierządnicą; jak niegdyś Kananejki i mój szloch przyjmij, Chryste.

Ulecz, Zbawco, gnienie pokornej duszy mojej; jedyny Lekarzu, opatrz mą ranę olejem i winem – dziełami pokajania, serdecznym żalem i łzami.

Niczym Kananejka i ja wołam: Synu Dawidowy, zmiłuj się nade mną! Jak cierpiąca na krwotok dotykam rąbka [Twej] szaty, jak Marta i Maria nad Łazarzem płacę.

Błogosławmy Ojca i Syna i Świętego Ducha, Pana

Przedwieczny Ojcze, Współprzedwieczny Synu, Pocieszycielu Łaskawy, Duchu Sprawiedliwy, Rodzicielu Boga Słowa, Słowo Przedwiecznego Ojca, Duchu Żywy i Stwarzający, Trójco Jedyna, zmiłuj się nade mną.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Niczym z czerwonej materii, o Przeczysta, duchowa purpurowa przedzo, wewnątrz łona Twego utkane zostało ciało Emanuela, przeto Ciebie, jako Bogarodnicę, zaprawdę czcimy.

PIEŚŃ IX

Irmos: *Dziewica poczęła bez męża nasienia i cudownie rodzi owoc wieczny, wszelką bowiem naturę odnawia narodzony Bóg, przeto Ciebie na wieki jako Bożą Wybrankę i Matkę, prawowiernie wywyższamy.*

Недѣлѣи ѿцѣлаа, / ни́цымыз бѣговѣствоваше, хрѣ́тосъ сло́во, /
връ́дныа оубрачевѣ, съ мытарѣи ѣда́ше, / со грѣ́шникы бегѣ́доваше, /
іаі́ровы дщѣ́ре дѣшѣ́ предѣ́мершю / возвратѣ́ ѿмѣ́заниѣмъ рѣ́кѣ.

Мыта́рь спѣ́ашеа, ѿ блѣ́дница цѣ́ломѣ́дрствоваше, / ѿ фарі́сеѣхъ
хвалѣ́а ѿѣ́ждашеа: / ѿвѣ́ оубо, ѿчѣ́сти мѣ́: / ѿва́ же, помѣ́лѣхъ
мѣ́. / се́и же велѣ́ашеа вопѣ́а: бѣ́же, бѣ́годарю́ тѣ́: / ѿ прѣ́чыа
бездѣ́льныа глаго́лы.

Закхѣ́и мыта́рь бѣ́, но ѿва́че спѣ́ашеа, / ѿ фарі́сеѣхъ іа́мънъ
собо́лжнѣ́ашеа, / ѿ блѣ́дница прѣ́имѣ́ше ѿста́вительнаа разрѣ́шѣ́ніа, /
ѿ ѿмѣ́цагъ крѣ́пость ѿста́вля́ти грѣ́хѣ́: / ѿже́ дѣ́ше потѣ́нѣа
по́дража́ти.

Блѣ́дницѣ́, ѿ ѿка́ннаа дѣ́ше мо́а, / не поревно́вала се́и, / ѿже́
прѣ́имши мѣ́ра ѡ́бавѣ́тръ, / со слезѣ́ми ма́заше́ нѣ́зѣ́ спѣ́оу, / ѿтѣ́
же́ вѣ́сы / дрѣ́вннхъ согрѣ́шеніи́хъ рѣ́копни́аіе раздѣ́рающагъ се́а.

Гра́ды, ѿмѣ́же́ да́де хрѣ́тосъ бѣ́говѣ́стїе, / дѣ́ше мо́а, оубѣ́дала се́и,
ка́кѣ́ прѣ́клѣ́ти бы́ша. / оубѣ́оу оубѣ́зани́а, да не бѣ́дѣши ѿко́же
ѿны́, / ѿхѣ́же содо́млянъмъ вѣ́ко оубодо́бѣ́въ, / да́же до ѡ́да ѿѣ́дѣ́.

Да не го́ршаа ѿ дѣ́ше мо́а, / ѡ́бви́шаа ѿча́нїемъ хана́нѣ́и / вѣ́рѣ́
сла́бѣ́шаа, / се́аже́ дщѣ́и сло́вомъ бѣ́жїи́мъ ѿцѣ́лѣ́а: / се́и дѣ́довъ,
спѣ́и ѿ мене́, / воззовѣ́и ѿ́ глѣ́бнны́хъ се́рдца, / ѿко́же ѿна́ хрѣ́тѣ́.

Сла́ва, трѣ́ченъ: ѿца́ про́славимъ, се́и превознесѣ́мъ, / бѣ́жественномъ
дѣ́хѣ́ вѣ́рнѣ́ поклони́мъ, / трѣ́цѣ́ нераздѣ́льнѣ́и ѡ́дїи́цѣ́ по сѣ́ществу́,
/ ѿка́кѣ́ свѣ́тѣ́ ѿ свѣ́тѣ́мъ, ѿ живѣ́отѣ́ ѿ живѣ́отѣ́мъ, /
живѣ́отворѣ́щемъ, ѿ про́свѣ́щающемъ концы́.

И ны́нѣ́, вѣ́городнѣ́нъ: Гра́дъ тво́и сохрани́и / вѣ́городнѣ́льнице
прѣ́чїаа, / въ́ тебѣ́ бо се́и вѣ́рнѣ́ црѣ́вѣ́аи, / въ́ тебѣ́ ѿ
оубѣ́ржда́етсѣ́, / ѿ то́бою побѣ́жда́аи, / побѣ́жда́етъ вѣ́ако́е
ѿсѣ́женїе́, / ѿ плѣ́нѣ́етъ ра́тнннѣ́, / ѿ про́ходнѣ́тъ послѣ́занїе́.

Zwiastując słowo ubogim i lecząc choroby, Chrystus uzdrawiał kalekich, jadał z celnikami, rozmawiał z grzesznikami, a dotknięciem ręki wskrzesił córkę Jaira.

Celnik dostąpił usprawiedliwienia, nierządnicą stała się [czysta i] cnotliwa, a wyniosły faryzeusz został osądzony. Pierwszy bowiem wołał: bądź miłosierny, niewiasta: zmiłuj się nade mną, ostatni zaś z pychą mówił: Boże, dziękuję Ci i inne szalone słowa.

Zacheusz, choć był celnikiem, dostąpił zbawienia, Szymon, choć był faryzeuszem, nie uniknął zgorszenia, nierządnicy zaś przebaczył Ten, który ma władzę odpuszczania grzechów, więc nie zwlekaj, duszo, i ty czyn podobnie.

O nieszczęsna duszo moja! Nie naśladowałaś nierządnicy, gdy z płaczem namaściła olejkiem i wytarła włosami nogi Zbawiciela, który podarł spis jej dawnych grzechów.

Wiesz już, duszo moja, jak przekłete zostały miasta, którym Chrystus głosił Ewangelię. Ulękniij się tego przykładu i bacz, aby nie spotkało cię to samo, Pan bowiem przyrównał je do Sodomitów i osądził aż do Otchłani.

Duszo moja, nie popadaj w jeszcze większy grzech przez rozpacz, słyszałaś przecież o wierze Kananejki, której córka słowem Bożym uzdrowiona została; z głębi serca wołaj, zatem, do Chrystusa: wybaw również i mnie, Synu Dawidowy.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ojca wysławiamy, Syna wywyższajmy, Bożemu Duchowi z wiarą się pokłońmy, Trójcy Niepodzielnej, Jedności w istocie, jako Światłościom i Światłości, Życiom i Życiu życie dającemu i oświecającemu krańce Ziemi.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Ochroniaj miasto Twoje, przeczysta Rodzicielko Boga, bowiem pod Twoją ochroną wiernie panując, w Tobie też się umacnia; dzięki Twej pomocy pokonuje każde niebezpieczeństwo, zniewala wrogów i utrzymuje ich w posłuszeństwie.

Прпѣвъ: Прѣбне Ѽтче а́ндрее, моли б́га ѿ насъ.

А́ндрее честны́й, ѿ Ѽтче трѣблѣннѣишій, / пастырю крѣтскіѣ. / не
преста́й мола́са, ѿ воспѣва́ющихъ тѣ, / да ѿбави́мса всѣ грѣ́са, ѿ
иско́рбен, ѿ тлѣ́ніа, / ѿ прегрѣ́шеній безмѣ́рныхъ, / чюдци́и твоѣ
па́мать вѣ́рнѡ.

Та́же поѣмъ Ѽба ли́ка: Безсѣ́ннагѡ зачѣ́тѣа рѣ́чѣѡ несказѣ́нное,
/ мѣ́ре безмѣ́жныа неплѣ́ненъ пло́дъ: / бѣ́же бо рождѣ́ніе ѡбновлѣ́етъ
сѣ́стество. / тѣ́мже тѣ всѣ ро́ди, ѣ́кѡ бѣ́гоневѣ́стнѡ мѣ́рь, /
правосла́венѡ велича́емъ.

Prepodobny Ojciec Andrzeju, módl się za nami

Andrzeju czcigodny i Ojciec po trzykroć błogosławiony, pasterzu Krety, nie ustawaj w modlitwach za opiekującymi Cię, abyśmy wszyscy zostali wybawieni od gniewu, bólu, krzywdy i niezliczonych grzechów, wiernie czcząc pamięć Twoją.

Katawasja: *Dziewica poczęła bez męża nasienia i cudownie rodzi owoc wieczny, wszelką bowiem naturę odnawia narodzony Bóg, przeto Ciebie na wieki jako Bożą Wybrankę i Matkę, prawowiernie wywyższamy.*